

نفحات فضل

آنا پر موقد بھائی

۱

صلا ت

لوح احمد

ادعیہ مخصوصہ

دکتر مہری افشان	تہیہ و تنظیم
جناب سعادت اللہ منجذب	خط
خادم روحان احراری یزدانی	طرح جلد
خادم طوبی آگاہ زادہ	ماشین نویسی

مؤسسہ معارف بہاشی بلخان فارسی
کانادا ۱۴۴ بدیع
۲۰ اکتوبر ۱۹۸۷

۲	نماز کبیر
۱۰	توضیحات
۸	نماز وسطی
۱۴	توضیحات
۹	نماز صغیر
۱۵	توضیحات
۱۶	لوح مبارک احمد
۱۸	توضیحات
	دعای مخصوص خواب
۲۰	توضیحات
	دعای هنگام بیدار شدن
۲۱	توضیحات
	دعای خروج از خانه
۲۲	توضیحات
	دعای خروج از شهر
۲۴	توضیحات
	مناجات حفظ از بلاها
۲۵	توضیحات
۲۶	لغتنامه

مقدمه

این جزوه یکی از سه قسمت مجموعه ای است که برای فرا گرفتن نماز بهائی، ادعیه مخصوصه و لوح مبارک احمد تهیه شده است.

هر مجموعه عبارتست از یک دوار ضبط شده از متن الواح با قرائت و اعراب صحیح. یک جزوه متن همان الواح و یک جزوه معانی لغات و توضیحات لازم. هدف از تهیه این سه قسمت آسان کردن کار کسانی است که مایلند الواح را خودآموزی نمایند.

هر دوستان عزیز پوشیده نیست که ترجمه آثار مبارکه از عربی به فارسی بمنظور آنکه از ترجمه بجای اصل استفاده شود جانش نیست زیرا در حقیقت زبان نزولی آثار مبارکه مجموع این دو زبان است که بصورت و روش بدیع نازل شده و فی الحقیقه آنچه که به زبان عربی نازل شده بصورت و کیفیتی است که هر فارسی زبان که با ادبیات اصیل فارسی آشنا باشد، براحتمی آنرا خواهد فهمید. با این همه بمنظور آنکه مطالب آثار الهی بهتر فهمیده شود و کم کم در زبان آثار تسلط حاصل گردد، ضمن شرح مطالب و اصطلاحات، ترجمه بعضی از مطالب آیات نیز نوشته می شود. ضمناً باید این توضیح نیز بحضور دوستان داده شود که :

۱- ترجمه تحت اللفظی بهیچوجه در این اوراق مورد نظر نبوده است بلکه معنی و مفهوم کلی آیات بیان گردیده و حتی در بعضی موارد ضمیر مخاطب بغایب تبدیل شده یا بجای اول شخص سوم شخص بکار رفته است.

۲- در بیان مفهوم مطالب مناجاتها والواح، حفظ تقدم و تاخر

هُوَ الْمُنْزِلُ الْقَوُّورُ الرَّحِيمُ

(لِلْمُعَلِّي أَنْ يَقُومَ مُقْبِلًا إِلَى اللَّهِ وَإِذَا قَامَ وَأَسْتَقَرَّ فِي مَقَامِهِ يَنْظُرُ إِلَى الْهَمِيمِينَ وَالشِّمَالِ كَمَنْ يَنْتَظِرُ رَحْمَةَ رَبِّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ثُمَّ يَقُولُ):

يَا إِلَهَ الْأَسْمَاءِ وَفَاطِرَ السَّمَاءِ أَسْأَلُكَ بِمِعْلَانِ غَيْبِكَ الْعَلِيِّ الْأَبِيِّ بَانَ تَجْعَلَ صَلَاتِي نَارًا لِتُحْرِقَ حُجُبَاتِي الَّتِي مَنَعْتَنِي عَنْ مُشَاهَدَةِ جَمَالِكَ وَدَوْرًا يَدُلُّنِي إِلَى بَحْرِ وَصَالِكَ. (١)
(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلْقُنُوتِ لِلَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَ يَقُولُ):

يَا مَقْمُودَ الْعَالَمِ وَ مَحْبُوبَ الْأَمْرِ تَرَادِي مُقْبِلًا إِلَيْكَ مُنْقَطِعًا
عَمَّا سِوَاكَ مُتَمَسِّكًا بِحَبْلِكَ الْكَلْبِيِّ بِحَرَكَتِهِ تَحَرَّكَتِ
الْمُمْكِنَاتِ. أَيُّ رَبِّ أَنَا عَبْدُكَ وَ ابْنُ عَبْدِكَ أَكُونُ حَاضِرًا قَائِمًا
بَيْنَ أَيْدِي مَشِيَّتِكَ وَ إِرَادَتِكَ وَ مَا أُرِيدُ إِلَّا رِخَاكَ أَسْأَلُكَ
بِبَحْرِ رَحْمَتِكَ وَ شَمْسِ فَعْلِكَ بَانَ تَفْعَلْ بِعَبْدِكَ مَا تُحِبُّ وَ تَرْضَى
وَ عِزَّتِكَ الْمُقَدَّسَةَ عَنِ الذِّكْرِ وَ الشَّنَاءِ كُلِّ مَا يَطْهَرُ مِنْ
عِنْدِكَ هُوَ مَقْمُودُ قَلْبِي وَ مَحْبُوبُ قُودِي إِلَهِي إِلَهِي لَا تَنْتَظِرْ إِلَيَّ
أَعْمَالِي وَ أَعْمَالِي هَلْ إِلَى إِرَادَتِكَ الَّتِي أَحَاطَتْ السَّمَوَاتِ وَ
الْأَرْضِ وَ اسْمِكَ الْأَعْظَمِ يَا مَالِكَ الْأَمْرِ مَا أَرَدْتُ إِلَّا مَا أَرَدْتَهُ وَ
لَأُحِبُّ إِلَّا مَا تُحِبُّ. (٢)

(ثُمَّ يَسْجُدُ وَ يَقُولُ):

اِقْتِدَارِكَ. (٦)

(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ لِلْقُنُوتِ مَرَّةً بَعْدَ أُخْرَى وَ

يَقُولُ):

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَزِيْزُ الْوَهَّابُ. لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْحَاكِمُ فِي الْمَبْدَأِ وَالْمَأْبِ. إِلَهِي إِلَهِي عَفْوُكَ شَجَعَنِي وَ رَحْمَتُكَ قَوَّتَنِي وَ حِدَائِي وَ أَيْتَمَّنِي وَ فَضْلُكَ أَقَامَنِي وَ هَدَايِي إِلَيْكَ وَ إِلَّا مَا لِي وَ شَأْنِي لِأَقْوَمَ لَدَى بَابِ مَدِيْنَةِ قُرْبِكَ أَوْ اتَّوَجَّهَ إِلَى الْأَنْوَارِ الْمَشْرِقَةِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءِ إِرَادَتِكَ. أَيُّ رَبِّ تَرَى الْمَسْكِيْنَ يَقْرَعُ بَابَ فَضْلِكَ وَأَلْفَانِي يُرِيدُ كَوَثْرَ الْبَقَاءِ مِنْ أَيْدِي جُودِكَ لَكَ الْأَمْرُ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ يَا مَوْلَى الْأَسْمَاءِ وَ لِي التَّسْلِيمُ وَ الرِّخَاءُ يَا فَاطِرَ السَّمَاءِ. (٧)

(ثُمَّ يَرْفَعُ يَدَيْهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَ يَقُولُ):

اللَّهُ أَعْظَمُ مِنْ كُلِّ عَظِيمٍ.

(ثُمَّ يَسْجُدُ وَ يَقُولُ):

سُبْحَانَكَ مِنْ أَنْ تَصْعَدَ إِلَى سَمَاءِ قُرْبِكَ أَذْكَارُ الْمُقَرَّبِينَ أَوْ أَنْ تَحِلَّ إِلَى فِنَاءِ بَابِكَ طُيُورُ أَقْنِدَةِ الْمُحْلَسِينَ. أَشْهَدُ أَنَّكَ كُنْتَ مُقَدَّسًا عَنِ الْعِفَاتِ وَ مَنْزَهًا عَنِ الْأَسْمَاءِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَلِيِّ الْأَبْهَى. (٨)

(ثُمَّ يَقْعُدُ وَ يَقُولُ):

أَشْهَدُ بِمَا شَهِدْتَ الْأَشْيَاءَ وَ الْمَلَائِئِلَةَ وَ الْجِنَّةَ الْعُلْيَا وَ

عَنْ وَرَائِهَا لِسَانُ الْعَظْمَةِ مِنَ الْأَفْئِقِ الْإِبْهَى إِنَّكَ أَتَى اللَّهُ لَا إِلَهَ
 إِلَّا أَنْتَ وَالَّذِي ظَهَرَ إِنَّهُ مُوَالِسِرُ الْمَكْنُونِ وَالرَّمْزُ الْمَحْزُونُ
 الَّذِي بِهِ اقْتَرَنَ الْكَافُ بِرُكْنِهِ الْقَوْنُ أَشْهَدُ أَنََّّهُ هُوَ الْمَسْطُورُ
 مِنَ الْقَلَمِ الْأَعْلَى وَالْمَذْكَورُ فِي كُتُبِ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ وَالْ
 الشَّرَى. (٩)

(ثُمَّ يَقُومُ مُسْتَقِيمًا وَ يَقُولُ):

يَا إِلَهَ الْوُجُودِ وَ مَالِكِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادِ تَرَى عِبْرَاتِي وَ
 ذِقْرَاتِي وَ تَسْمَعُ ضَجِيجِي وَ صَرِيخِي وَ حَنِينِ قَوْلِ أَدِي وَ عِزَّتِكَ
 أَجْتِرَاحَاتِي أَبْعَدْتَنِي عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَيْكَ وَ جَرِيرَاتِي مَنَعْتَنِي
 عَنِ الْوُرُودِ فِي سَاحَةِ قُدْسِكَ. أَيَّ رَبِّ حُبِّكَ أَضْنَانِي وَ هِجْرَكَ
 أَمْلَكْنِي وَ بَعْدَكَ أَحْرَقْتَنِي أَسْأَلُكَ بِمَوْطِي قَلَمَيْكَ فِي هَذَا
 الْبَيْدَاءِ وَ بِلَبَّيْكَ لَبَّيْكَ أَسْنِيَاثِكَ فِي هَذَا الْقَفَاءِ وَ بِنَفْعَاتِ
 وَحْيِكَ وَ نَسَمَاتِ فَجْرِ ظَهْرِكَ بَانَ تَقْدِيرَ لِي ذِيَارَةَ جَمَالِكَ وَالْعَمَلَ
 بِمَا فِي كِتَابِكَ. (١٠)

(ثُمَّ يَكْبِيرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَ يَرْكَعُ وَ يَقُولُ):

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهِي بِمَا أَيَسَدْتَنِي عَلَى ذِكْرِكَ وَ شَفَاثِكَ وَ
 عَرَفْتَنِي مَشْرِقَ آيَاتِكَ وَ جَعَلْتَنِي خَاضِعًا لِرُبُوبِيَّتِكَ وَ خَاشِعًا
 لِكُلُومِيَّتِكَ وَ مُعْتَرِفًا بِمَا نَطَقَ بِهِ لِسَانُ عَظْمَتِكَ. (١١)

(ثُمَّ يَقُومُ وَ يَقُولُ):

إِلَهِي إِلَهِي عَمِيَانِي أَنْقَضَ ظَهْرِي وَ غَفَلْتَنِي أَمْلَكْتَنِي

كَلِمَا اتَّفَكَّرُ فِي سَوْءِ عَمَلِي وَ حَسْرَةِ عَمَلِكَ يَدُّ وَبُ كَيْدِي وَ
 يَغْلِي السَّمَّ فِي عُرْوَتِي وَ جَمَالِكَ يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِ إِنَّ الْوَجْهَ
 يَسْتَحْيِي أَنْ يَتَوَجَّهَ إِلَيْكَ وَأَيْدِي الرَّجَاءِ تَحْجَلُ أَنْ تَرْتَفِعَ
 إِلَى سَمَاءِ كَرَمِكَ. تَرَى يَا إِلَهِي عِبْرَاتِي تَمْنَعُنِي عَنِ الذِّكْرِ
 وَالشَّنَاءِ يَا رَبَّ الْعَرْشِ وَالشَّرَى. أَسْأَلُكَ بِآيَاتِ مَلَكُوتِكَ
 وَأَسْرَارِ جَبْرُوتِكَ بِأَنْ تَعْمَلَ بِأَوْلِيَاكَ مَا يَنْبَغِي لِجُودِكَ يَا مَالِكَ
 الْوُجُودِ وَيَلِيْقُ لِفِعْلِكَ يَا سَلْطَانَ الْغَيْبِ وَ الشُّهُودِ. (١٢)
 (ثُمَّ يَكْبِرُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَ يَسْجُدُ وَ يَقُولُ):

لَكَ الْحَمْدُ يَا إِلَهَنَا بِمَا أَنْزَلْتَ لَنَا مَا يَقْرِبُنَا إِلَيْكَ وَ
 يَرُدُّنَا كُلَّ خَيْرٍ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ وَذَبَّرَكَ أَيُّ رَبِّ فَسَأَلُكَ بِأَنْ
 تَحْفَظَنَا مِنْ جُنُودِ الظُّلْمُونَ وَ الْأَوْهَامِ إِذْكَ أَتَتْ الْعَزِيمُ
 الْعَلَامُ. (١٢)

(ثُمَّ يَرْفَعُ رَأْسَهُ يَقْعُدُ وَ يَقُولُ):

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِمَا شَهِدَ بِهِ أَصْفِيَاءُؤُكَ وَ اعْتَرَفَ بِمَا
 اعْتَرَفَ بِهِ أَهْلُ الْقِرْدُوسِ الْأَعْلَى وَ السَّنِينَ طَافُوا عَرْشَكَ
 الْعَظِيمِ. الْمَلِكُ وَ الْمَلَكُوتُ لَكَ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ. (١٤)

(وَ مَنْ أَرَادَ أَنْ يُحَلِّيَ لَهُ أَنْ يُعْسَلَ يَدَيْهِ وَ فِي حِينِ
الْعُسْلِ يَقُولَ) :

إِلَهِي قُوَّ يَدَيَّ لِتَأْخُذَ كِتَابَكَ بِاسْتِقَامَةٍ لَا تَمْنَعُهَا جُنُودُ
العَالَمِ ثُمَّ احْفَظْهَا عَنِ التَّمَرُّفِ فِي مَا لَمْ يَدْخُلْ فِيهَا مِنْكَ
إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ.

(وَ فِي حِينِ غَسْلِ الوَجْهِ يَقُولُ) :

أَيُّ رَبِّ وَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ دَوْرَةَ بِأَدْوَارِ وَجْهِكَ ثُمَّ
احْفَظْهُ عَنِ التَّوَجُّهِ إِلَى غَيْرِكَ.

(وَ بَعْدُ لَهُ أَنْ يَقُومَ مُتَوَجِّهًا إِلَى الْقِبْلَةِ وَيَقُولُ) :

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَمْرُ وَ الْخَلْقُ. قَدْ أَطَهَرَ
مَشْرِقَ الظُّهُورِ وَ مَكَلَّمَ الطُّورَ الْكَبِيَّ بِمِ آدَارَ الْأَلْفِ الْأَعْلَى وَ
حَطَّقَتْ سِدْرَةَ الْمُنتَهَى وَ ارْتَفَعَ النِّدَاءُ بَيْنَ الْأَرْضِ وَ السَّمَاءِ قَدْ
آتَى الْمَالِكُ الْمَلِكُ وَ الْمَلَكُوتُ وَ الْعِزَّةُ وَ الْجَبَرُوتُ لِلَّهِ مَوْلَى
الْوَرَى وَ مَالِكِ الْعَرْشِ وَ الشَّرَى.

(ثُمَّ يَرْكَعُ وَ يَقُولُ) :

سُبْحَانَكَ عَنْ ذِكْرِي وَ ذِكْرِ دُونِي وَ وَصْفِي وَ وَصْفِ مَنْ فِي
السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ.

(ثُمَّ يَقُومُ لِلتَّقْوَاتِ وَ يَقُولُ) :

يَا إِلَهِي لَا تُحَيِّبْ مِنْ تَشَبُّهِتَ بِأَدَامِ الرَّجَاءِ بِأَذْيَالِ

رَحْمَتِكَ وَفَعْلِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

(ثُمَّ يَقْعُدُ وَيَقُولُ):

أَشْهَدُ بِوَحْدَانِيَّتِكَ وَفَرْدَانِيَّتِكَ وَبِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. قَدْ أَظْهَرْتَ أَمْرَكَ وَوَقَّيْتَ بِعَهْدِكَ وَفَتَحْتَ بَابَ
فَعْلِكَ عَلَى مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ وَ
التَّكْبِيرَ وَالنِّبَاهُ عَلَى أَوْلِيَائِكَ السَّكِينِ مَا مَنَعْتَهُمْ شُؤْنَاتُ
الْخَلْقِ عَنِ الْإِقْبَالِ إِلَيْكَ وَانْفَقُوا مَا عِنْدَهُمْ رَجَاءَ مَا عِنْدَكَ إِنَّكَ
أَنْتَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ.

(اگر نفسی مقام آیه کبیره): شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ. (قراشت نماید کافی است وهمچنین در
قعود): أَشْهَدُ بِوَحْدَانِيَّتِكَ وَفَرْدَانِيَّتِكَ وَبِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. (کافی است)

*** صلات صغیر ***

(و صلاة أخرى حين زوال قراشت نماید):

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِأَنَّكَ خَلَقْتَنِي لِعِرْفَانِكَ وَعِبَادَتِكَ أَشْهَدُ فِي
هَذَا الْحِينِ بِعَجْزِي وَقُوَّتِكَ وَضَعْفِي وَاقْتِدَارِكَ وَفَقْرِي وَ
غَنَائِكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ.

توضیحات درباره نماز کبیر

اساساً نماز (صلوات) مناجات است، تنها تفاوت آن با سایر مناجاتها در این است که اوقات خواندن مناجات با اختیار مناجات کننده است ولی نماز در اوقات معین واجب است. نماز و مناجات برای آنست که ما بندگان باقریننده متعال ارتباط روحانی حاصل کنیم و بدین وسیله ترقی معنوی نمائیم و از آجبهت متن آن نازل شده تا بدانیم از خدا چه باید بطلبیم و چگونه بطلبیم.

۱- قیام اول (مناجات اول): استدعا و خواهش نمازگزار بآستان الهی است که خدای متعال بنمازش چنان حالتی عطا فرماید که همه پرده ها و علتها را که مانع شناسائی اوست بسوزد. مانند آتش مواع را از میان بردارد و مانند روشنائی راهنمائی کند.

اله اسماء: یعنی خدای هرآن چیزی که اسمی دارد بعبارت دیگر خدای همه.

مطالع غیب علی ابهی: اشاره بمظاهر الهی مخصوصاً در این ظهور است.

خرق حقیقات، مشاهده جمال، بحر وصال: اشاره بمطالب روحانی است که در قالب تشبیهات ادبی و ذوقی بیان شده است.

۲- قنوت اول (مناجات دوم): اظهار انقطاع و بریدن از غیر حق و توسل و تمسک بآستان الهی است. اظهار عبودیت و بندگی است باین گفتار و مناجات که خدایا من بنده تو و فرزند بنده تو هستم و آماده اجرای اراده تو و جز رضای تو آرزوی ندارم و از تو تقاضا دارم آنچه را می پسندی در باره من مقرر فرمائی و باقسم تأکید می کنم که

آنچه از جانب تو باشد آرزوی دل و جان من است. از آرزوهای
و کارهای من چشم پپوش. آنچه اراده تو است جز آن نمی
خواهم.

بحر رحمت و شمس فضل: اشاره بمظهر ظهور است.
اسم اعظم و مالک امم: اشاره بمظهر ظهور است و در این
مناجاتها مقصود حضرت بهاءالله است.

۲- سجده اول (مناجات سوم): اشاره پایین حقیقت
است که حق از شناسائی ما برتر و بالاتر است.

۴- قیام دوم (مناجات چهارم): تمنای اینکه خدایا
بنماز من خاصیت آب حیات ببخش تا مرا بحیات جاودانی
برسانی و بذکر تو در همه عالمهای تو موفق بدارد.

۵- قنوت دوم (مناجات پنجم): اظهار دلسوختگی و
اشتیاق بآستان الهی است و آرزوی رسیدن بآنچه شایسته و
سزاوار میباشد. نمازگزار غریبی است که بوطن توجه کرده و
گناهکاری است که آرزوی عفو و غفران دارد و ذلیلی است
درمانده که بدستگاه عزت آمده و نیازمندی است که بجایگاه
بسی نیازی رو آورده با اینهمه خود را مطیع امر و اراده حق
میداند و آنچه حق تعالی کند پسندیده اوست و او اطاعت
خواهد کرد.

مالک رقاب: بمعنی صاحب اختیار و کسی که مرگ و حیات
بدمت اوست.

وطن اعلی ، قلل رقاب عظمت ، چوار رحمت ، بحر
غفران ، بساط عزت ، همه مقصود آستان الهی است.
(در این هنگام دستها را بلند کرده سه بار تکبیر الله
ابھی میگوید و بعد)

۶- رکوع اول (مناجات ششم): شرح اشتیاق و

سروری است که در حین مناجات حاصل می شود. انسان در حالت مناجات میخواهد عجز و ناتوانی و فقر خود را آشکار نماید تا عظمت و بی نیازی حق ظاهر شود.

۷- قنوت سوم (مناجات هفتم): همه در شرح وحدانیت و یکتائی خدا و احتیاج و فقر و مسکینی انسان است و در آخر آن اشاره باین مطلب که هرچه هست اراده اوست و ما آماده و راضی بر خای او هستیم.
(سپس در حالیکه دستها را سه بار بلند میکند بعظمت الهی شهادت میدهد)

۸- سجده دوم (مناجات هشتم): شرح تقدیس و بی نیازی حق از دعا و مناجات بندگان و تنزیه و برتری او از همه اسمها و صفاتی است که ما برای او می شناسیم و ذکر میکنیم.

است العلی الابهی: اشاره بمظهر ظهور یعنی جمالقلم است.
۹- قعود اول (مناجات نهم): شهادت بوحدانیت و یکتائی اوست که همه از خاک تا عالم پاک بر آن شهادت داده و میدهند و برتر از همه شهادت مظهر الهی است که از افق ابهی تابان است. شهادت بر اینکه راز پنهان ظهور فرمود و بظهورش عالم وجود خلق شد و ذکرش از قلم اعلی (مظهر کلی الهی) نازل و در کتب آسمانی از قبل مذکور بود.

ملاً اعلی و جنة علیا: اهل ملکوت ابهی
لسان عظمة از افق ابهی: حضرت بهاء الله
سر مکنون و رمز مخزون: مظهر ظهور که دور شیوت پاو ختم و دور تحقق بشارات و وعده ها با ظهور او آغاز شد .
ظهور حضرت باب و حضرت بهاء الله.

اقترن الکاف برکنه النون: اشاره باصطلاح کنز است و کنز

فعل امر از كَانَ و بمعنی باش میباشد و اشاره است بآیه قرآن که خدا چون اراده خلق عالم کرد فرمود كُنْ پس همه چیز موجود شد و آن آیه اینست كُنْ فَيَكُونُ. (سوره بقره (۲) - (۱۱۱).

قلم اعلی : اشاره بحضرت بهاءالله است.

۱۰- قیام سوم (مناجات دهم) : بیان حال نمازگزار است که حکایت از اشک چشم و آه دل و حجه و ناله دارد و اینکه خطاها و گناهان ما مانع از رسیدن بآستان مقدس الهی است و همچنین شرح اشتیاق و آرزوی مناجات کننده و طلب و تقاضای زیارت جمال الهی و عرفان و ایمان واقعی و اجرای اوامر کتاب اوست.

موطی قدمیک : جای پاهای تو یعنی آثار مظهر ظهور.
لبیک لبیک اصفیاء : پله پله های اصفیاء، اعمال و فداکاریهای برگزیدگان حق.

دفحات وحی و حسمات فجر ظهور : آثار مظهر الهی.

(بار دیگر سه تکبیر الله ابهی گفته شود سپس)

۱۱- رکوع دوم (مناجات یازدهم) : حمد و شکر الهی که بنده را به سپاس و ستایش خود تائید فرمود و بخصوع و فروتنی و اقرار موفق داشت.

مشرق آیات ، لسان عظمت : مظهر ظهور الهی.

۱۲- قیام چهارم (مناجات دوازدهم) : اظهار اینکه نافرمانی و غفلت مرا درهم شکسته و نابود ساخته و یاد بدکاریهای من و حسن معامله تو جگرم را می گذارد و تأکید همراهِ با قسم که در آستان تو شرمسارم و تو خود میدانی و بالاخره تمنای اینکه دوستانت را بآنچه سزاوار بخشش و کرم تو است موفق فرمائی.

مقصود العالم : مظهر ظهور که محل توجه همه عالمیان است.

ربّ عرش و ثری : خداوند آسمان و زمین.

آیات ملکوت و اسرار چیروت : حقایق و معانی روحانی.

سلطان غیب و شهود - مانند مالک غیب و شهود: مظهر ظهور.

(بار دیگر سه تکبیر الله ابھی)

۱۲- سجده سوم (مناجات سیزدهم): ادای شکر و سپاس

بنتعمتهای روحانی یعنی الواح و آیات نازل و آرزوی محفوظ ماندن از گمانها و اوهام بشری است.

۱۴- قعود دوم (مناجات چهاردهم): اظهار اعتراف

بآنچه که مورد شهادت برگزیدگان الهی و اهل ملکوت ابھی است و شهادت باینکه دنیا و آخرت همگی متعلق بخداوند و از آن او است.

توضیحات در باره صلات وسطی

مناجات در هنگام شست و شوی (وضو) دست : تمنای قوتی

که لشکرهای جهان دست مرا از اطاعت امر الهی باز نتوانند داشت و بعد رجای حفظ دست از تصرف و دخالت در چیزی که مال او نیست.

مناجات در حال شست و شوی (وضو) صورت : ذکر اینکه رو

بتو آورده ام آترا بنور جمال خود نورانی ساز و از توجه بغير خودت حفظش فرما.

(سپس رو بقبله بایستد و بگوید) :

قیام (در حال ایستاده) : تصدیق اینکه خداوند بوحداصیت

خود شهادت داده و اینکه عالم امر و عالم خلق در اختیار حق است. مظهر ظهورش را ظاهر فرمود و همه عوالم باختیار و اراده اوست.

عالم وجود سه رتبه دارد:

عالم حق یعنی عالم الهی

عالم امر یعنی مقام مظاهر ظهور

عالم خلق یعنی دیگر موجودات

مشرق ظهور و مکلم طور و مالک : همه آنها القاب جمال
قدم است.

افق اعلی و سدره منتهی : مظهر ظهور در دور بهائی.

رکوع (در حال خم شدن دست پر زانو) : بیان تقدیس
ذات الهی از هر ذکر و وصفی است.

قنوت (در حال ایستاده و دستها را روپروی صورت بلند
کرده) : استدعای اینکه نماز گزار را محروم و ناامید
نگرداند.

قعود (در حال نشسته) : اظهار شهادت بپیکتائی و بیهمتائی
خداوند و شکر بر رحمت الهی که بوعده وفا فرمود و درگاه
فضل و عنایتش را بر موجودات گشود و سپاس و ستایش بر
دوستان او که مقامات و شوون خلق آنها را از توجه بحق باز
نداشت تا آنکه آنچه داشتند در راه رضای حق دادند.

توضیحات در باره صلات صغیر

بیان شهادت باینکه آفرینش انسان برای شناسائی و ستایش
حق است و اعتراف بعجز و ناتوانی و نیازمندی در برابر
قدرت و قوت و بی نیازی حق که بر همه چیز توانا است
و از همه چیز برتر است.

هُوَ السَّلْطَانُ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

هَذِهِ وَرَقَّةُ الْعَرْدُوسِ تَعْنُ عَلَى أَقْنَانِ سِنْدَرَةِ الْبَقَاءِ
بِالْحَانَ قُدْسِ مَلِيحٍ وَ تَبَشِّرُ الْمُخْلِصِينَ إِلَى جِوَارِ اللَّهِ وَالْمُوحِدِينَ
إِلَى سَاحَةِ قُرْبِ كَرِيمٍ وَ تَخْبِرُ الْمُتَقَطِّعِينَ بِهَذَا النَّبَاءِ الْكَلِيمِ
فَقِيلَ مِنْ نَبَاءِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْفَرِيدِ وَ تَهْدِي الْمُحِبِّينَ إِلَى
مَقْعَدِ الْقُدْسِ ثُمَّ إِلَى هَذَا الْمَنْظَرِ الْمُنِيرِ قُلْ إِنَّ هَذَا لَمَنْظَرُ
الْأَكْبَرِ الْكَلِيمِ سَطِرَ فِي الْأَوَاحِ الْمُرْسَلِينَ وَ بِهِ يُفْعَلُ الْحَقُّ عَنِ
الْبَاطِلِ وَ يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ قُلْ إِنَّهُ لَشَجَرُ الرُّوحِ الْكَلِيمِ
أَثْمَرَ بِفَوَاكِهِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْمُتَّقِدِرِ الْعَلِيمِ.

أَنْ يَا أَحْمَدُ فَاشْهَدْ بِأَنَّهُ هُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ السَّلْطَانُ
الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ وَ الْكَلِيمُ أَرْسَلَهُ بِاسْمِ عَلِيِّ هُوَ حَقٌّ مِنْ
عِنْدِ اللَّهِ وَ أَنَا كَلٌّ بِأَمْرِهِ لِمَنِ الْعَالَمِينَ قُلْ يَا قَوْمِ فَاتَّبِعُونَا
حَنُودَ اللَّهِ الَّتِي فَرَعَتْ فِي الْبَيَانِ مِنَ لَدُنْ عَزِيزِ حَكِيمٍ قُلْ إِنَّهُ
لَسَّلْطَانُ الرُّسُلِ وَ كِتَابُهُ لَأَمُّ الْكِتَابِ إِنْ أَنْتُمْ مِنَ الْعَارِفِينَ كَذَلِكَ
يُذَكِّرْكُمْ الْوَرَقَاءُ فِي هَذَا السِّجْنِ وَ مَا عَلَيْهِ إِلَّا الْبَلَغُ الْمُبِينُ
فَمَنْ شَاءَ فَلْيُعْرِضْ عَنِ هَذَا النَّصْحِ فَمَنْ شَاءَ فَلْيَتَّخِذْ إِلَى رَبِّهِ
سَبِيلًا. قُلْ يَا قَوْمِ إِنْ تَكْفُرُوا بِهَذِهِ آيَاتِ فَبِأَيِّ حُجَّةٍ آمَنْتُمْ
بِاللَّهِ مِنْ قَبْلُ هَاتُوا بِهَا يَا مَلَاءَ الْكَاذِبِينَ لَا فَوْ الْكَلِيمِ نَفْسِي

بِيَدِهِ لَنْ يَقْدِرُوا وَ لَنْ يَسْتَطِيعُوا وَ لَوْ يَكُونُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
ظَهِيرًا.

أَنْ يَا أَحْمَدُ لَا تَنْسَ قَلْبِي فِي غَيْبَتِي ثُمَّ ذَكَرَ أَيَّامِي فِي
أَيَّامِكَ ثُمَّ كَرَّبْتِي وَ غَرَّبْتِي فِي هَذَا السِّجْنِ الْبَعِيدِ وَ كُنْ
مُسْتَقِيمًا فِي حُبِّي بِحَيْثُ لَنْ يَحْوَلَ قَلْبُكَ وَ لَوْ تَعْرَبُ بِسَيُوفِ
الْأَعْدَاءِ وَ يَمْنَعُكَ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ وَ كُنْ
كَشَعْلَةَ النَّارِ لِأَعْدَائِي وَ كَوَثِرَ الْبَقَاءِ لِأَحِبَّائِي وَ لَا تَكُنْ مِنَ
الْمُتَمَرِّينَ وَ إِنْ يَمَسُّكَ الْحُزْنُ فِي سَبِيلِي أَوْ الذَّلِيلَةَ لِأَجْلِ اسْمِي
لَا تَعْطَرْ بِفَتْوَكَلِّ عَلَى اللَّهِ رَبِّكَ وَ رَبِّ آبَائِكَ الْأَوْلَى لِيَنَّ
النَّاسَ يَمْشُونَ فِي سَبِيلِ الْوَهْمِ وَ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ بَصَرٍ لِيَعْرِقُوا اللَّهَ
بِعِيُودِهِمْ أَوْ يَسْمَعُوا نِعْمَاتِهِ بِأَذَانِهِمْ وَ كَذَلِكَ أَشْهَدُنَاهُمْ إِنْ أَنْتَ
مِنَ الشَّاهِدِينَ كَذَلِكَ حَالَتِ الطَّنُونُ بَيْنَهُمْ وَ قُلُوبِهِمْ وَ تَمَنَّهُمْ
عَنْ سُبُلِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَ إِنَّكَ أَنْتَ أَيُّقِنُ فِي ذَاتِكَ بِأَنَّ
السُّكِّيَّ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا الْجَمَالِ فَقَدْ أَعْرَضَ عَنِ الرَّسْلِ مِنْ قَبْلُ
ثُمَّ اسْتَكْبَرَ عَلَى اللَّهِ فِي أَدَلِّ الْأَدَالِ إِلَى أَيْدِ الْأَيْدِينَ. فَاحْفَظْ يَا
أَحْمَدُ هَذَا اللَّوْحَ ثُمَّ اقْرَأْ فِي أَيَّامِكَ وَ لَا تَكُنْ مِنَ الصَّابِرِينَ
فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ قَدَّرَ لِقَارِبِهَا أَجْرَ مِائَةِ شَهِيدٍ ثُمَّ عِبَادَةَ الشَّقَلِينَ
كَذَلِكَ مَنَّا عَلَيْكَ بِفِعْلٍ مِنْ عِنْدِنَا وَ رَحْمَةٍ مِنْ لَدُنَّا لِتَكُونَ مِنَ
الشَّاكِرِينَ فَوَاللَّهِ مَنْ كَانَ فِي شِدَّةٍ أَوْ حُزْنٍ وَ يَقْرَأُ هَذَا اللَّوْحَ
بِصِدْقٍ مُبِينٍ يَرْقَعُ اللَّهُ حُزْنَهُ وَ يَكْشِفُ فُتْرَهُ وَ يَفْرَجُ كَرْبَهُ وَ

اِنَّهُ لَهَوَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ .
 ثُمَّ ذَكَرَ مِنْ لَدُنَّا كُلَّ مَنْ سَكَنَ فِيْ مَدِيْنَةِ اللّٰهِ الْمَلِكِ
 الْجَمِيْلِ مِنَ السَّكِيْنَ هُمْ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَ بِالسَّيِّئِ يَبْعَثُهُ اللّٰهُ فِيْ يَوْمِ
 الْقِيٰمَةِ وَ كَادُوْا عَلٰى مَنَاجِحِ الْحَقِّ لَمِنَ السَّٰلِكِيْنَ .

توضیحات درباره لوح احمد

در ابتدای این لوح منبع خداوند بلسان مظهر ظهور خود که پسرده خوش آواز بهشتی (ورقه فردوس) اصطلاحاً تشبیه شده مخلصین را بظهور الهی بشارت داده و از بشارت بزرگ و ظهور مقدسی که جمیع انبیاء گذشته در کتب خود بآن اشاره فرموده اند آنرا آگاه میفرماید. ظهور مبارکی که حق را از باطل جدا میسازد. سپس بمخاطب لوح (احمد) امر میفرماید که بعزت و سلطنت خداوند قدیر و حقانیت حضرت رب اعلی (علی) و لزوم اطاعت از ایشان و اوامر نازل در کتاب بیان شهادت دهد. حضرت ثقله اولی را باسم سلطان رسل و کتاب بیان را ام کتاب مینامد. سپس خطاب بمردمان نموده میفرماید که اگر شما این آیات را انکار کنید پس بچه دلیل و حجتی در گذشته (ادیان قبل) بخدای متعال ایمان آورده اید و سپس جمال مبارک قسم یاد میفرماید که این نفوس فقط ادعای ایمان دارند و قادر بآوردن دلیلی نیستند ولو اینکه همه منکران همداستان و پشتیبان یکدیگر شوند سپس احمد را باستقامت در ایمان امر میفرماید استقامتی که اگر جمیع دشمنان جمع شوند نتوانند قلبش را از محبت الهی منحرف سازند و بالاخره میفرماید اگر دلتنگی یا ذلتی در راه امر الهی پرتو رسد

میادا مضطرب شوی بلکه توکل بحق نما و بدان که مردم در مسیر وهم و گمان سرگردانند و بینائی و بصیرت ندارند تا خدا را بشناسند و کلام او را بشنوند سپس میفرماید بییقین بدان که هرکس از این جمال (اشاره به جمال مبارک) روی بگرداند از همه انبیاء رو گردانده و بخداوند سرکشی نموده است. سپس باحمد امر بحفظ و فراگرفتن لوح و قرائت آن میفرماید و اجر صد شهید و عبادت در دو جهان از برای آن معین میفرماید سپس میفرماید که اگر کسی در سختی باشد و غم و اندوهی داشته باشد و از روی صدق نیت و صمیم قلب این لوح را تلاوت کند خداوند حزن او را رفع خواهد نمود و ناراحتی و مشکل او را برطرف خواهد ساخت خداوند بسیار مهربان و بخشنده است و شکر و ستایش شایسته اوست. در خاتمه نیز اظهار عنایت باحبائی شده که در آن هنگام در مدینه الله ۱۹ بغداد ساکنند و از حضور جمال قدم که در ادره (ارض سر) تشریف داشته محروم بوده اند.

أَنْتَ الذَّاكِرُ وَ أَنْتَ الْمَذْكُورُ

یا اِلهی وَ سَیِّدِی وَ مَقْصُودِی اَرَادَ عَیْنُكَ اَنْ یَنَامَ فِی جِوَارِ
رَحْمَتِكَ وَ یَسْتَرِیحَ فِی ظِلِّ قِبَابِ فَصْلِكَ مُسْتَعِیْنًا بِحِفْظِكَ وَ
حِرَاسَتِكَ اَیُّ رَبِّ اَسْأَلُكَ بِعَیْنِكَ السَّیِّ لَا تَنَامُ اَنْ تَحْفَظَ عَیْنِی
عَنِ النَّظَرِ اِلَى دُودِكَ ثُمَّ رَدِّ نُورَها لِمُشَاهَدَةِ اَثَارِكَ وَ النَّظَرِ
اِلَى اَفْقِ ظُهُورِكَ اَنْتَ السَّكْبِیُّ ضَعَفَتْ کَیْنُودَةُ الْقُدْرَةِ عِنْدَ ظُهُورَاتِ
قُدْرَتِكَ لَا اِلهَ اِلَّا اَنْتَ الْقَوِیُّ الْغَالِبُ الْمُخْتَارُ.

عنوان این مناجات اینست که خدایا تو هم ذاکری و هم مذکور یعنی هم دعا از تو است و هم دعا بآستان تو است .
مناجات اینست که ای خدای من ، بنده تو قصد آن کرده که
در سایه رحمت تو بیاساید و بخوابد و از چشم عنایت تو که
هرگز نخفته رجا دارد که چشم او را از توجه بغیر خودت باز
داری و بردهور بصیرتش پیفزائی که قادر بر مشاهده آثار تو
شود تویی که کمال قدرت در برابر قدرت اراده تو خاتواست.

إِلٰهِي وَ سَيِّدِي اَنَا عَبْدُكَ وَ اَمِنُ عَبْدِكَ قَدْ قُمْتُ عَنِ الْفِرَاشِ
 فِي هَذَا الْقَجْرِ الْكَلْبِيِّ فِيهِ اَشْرَقَتْ شَمْسُ اَحَدِيَّتِكَ عَنْ اُفُقِ
 سَمَاءِ مَشِيَّتِكَ وَ اسْتَعَاءَ مِنْهَا الْاَفَاقُ بِمَا قَدَّرَ فِي صَحَائِفِ قَلَمَائِكَ
 لَكَ الْحَمْدُ يَا اِلٰهِي عَلٰى مَا اَصْبَحْنَا مُسْتَضِيًّا بِنُورِ عِرْقَانِكَ اَيُّ
 رَبِّ فَانزِلْ عَلَيْنَا مَا يَجْعَلُنَا غَنِيًّا عَمَّا سِوَاكَ وَ مُنْقَطِعًا عَن دَوْلِكَ
 ثُمَّ اَكْتُبْ لِي وَ لِاَحِبِّي وَ ذَوِي قَرَابَتِي مِنْ كُلِّ ذَكَرٍ وَ اُنْشِ
 خَيْرَ الْاٰخِرَةِ وَ الْاَوَّلٰى ثُمَّ اعْصِمْنَا يَا مَحْبُوْبَ الْاِبْدَاعِ وَ مَقْصُوْدِ
 الْاِخْتِرَاعِ بِعِصْمَتِكَ الْكُبْرٰى مِنَ الْكٰذِبِيْنَ جَعَلْتَهُمْ مَطَاوِرَ الْخَنَاسِ وَ
 يُوْسُوْسُوْنَ فِيْ سُنُوْرِ النَّاسِ اِنَّكَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلٰى مَا تَشَاءُ وَ
 اِنَّكَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْمُهَيِّمُ الْقَيُّوْمُ. صَلِّ اللّٰهُمَّ يَا اِلٰهِي عَلٰى
 مَنْ جَعَلْتَهُ قَيُّوْمًا عَلٰى اَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى وَ بِهٖ فَصَلَّتْ بَيْنَ
 الْاَلْتِقْيَا وَ الْاَشْتِقْيَا بِاَنَّ تَوْقِفْنَا عَلٰى مَا تَحِبُّ وَ تَرْضٰى وَ صَلِّ
 اللّٰهُمَّ يَا اِلٰهِي عَلٰى كَلِمَاتِكَ وَ حُرُوْفَاتِكَ وَ عَلٰى السَّيِّئِ
 تَوَجَّهَوْا اِلَيْكَ وَ اَقْبَلُوْا اِلٰى وَجْهِكَ وَ سَمِعُوْا حِدَاثَكَ وَ اِنَّكَ
 اَنْتَ مَالِكُ الْعِبَادِ وَ سُلْطٰنُهُمْ وَ اِنَّكَ اَنْتَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ.

شروع مناجات با اظهار بندگی است و اشاره بتابش خورشید
 یکتائی و ادوار روشنی بخش ظهور الهی (بتناسب و تشابه صبح

ظاهری که خورشید عالم را روشن میسازد) و شکر بر عرفان
وایمان و رجای نزول رحمت حقّ که ما را از غیر خود ش بی
نیاز سازد و از دون خود منقطع نماید و تمنّای خیر و صلاح
دنیا و آخرت برای خود و دوستان و خویشاوندان و سپس
استدعای حفظ و صیانت از آنانکه نموده های شیطانند و
درقلب مردم ایجاد شكّ و تردید مینمایند و در آخر ذکر
قدرت حقّ و سپاس و ستایش بر مظهر قیوم الهی (حضرت
بهاءالله) که بین نیکان و بدان (خوبی و بدی) تفکیک فرمود و
تمنّای اینکه ما را برضای خود موفق بدارد و رجای برکت و
عنایت حقّ پراهل ایمان و کمائی که بحقّ توجه کرده و اوامر
او را شنیدند.

*** دعای هنگام خروج از خانه ***

هُوَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ

أَصْبَحْتُ يَا إِلَهِي بِفَضْلِكَ وَ أَخْرَجُ مِنَ الْبَيْتِ مُتَوَكِّلاً عَلَيْكَ
وَ مَقْوَظاً أَمْرِي إِلَيْكَ فَأَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ سَمَاءِ رَحْمَتِكَ بَرَكَتَةً مِنْ
عِنْدِكَ ثُمَّ أَرْجِعْنِي إِلَى الْبَيْتِ سَالِماً كَمَا أَخْرَجْتَنِي مِنْهُ سَالِماً
مُسْتَقِماً لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْفَرْدُ الْوَاحِدُ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ.

او پر همه دانا و توانا و از همه برتر است.

پزیران دعا اشاره بشروع بامداد و بیرون رفتن از منزل است در حالیکه مناجات کننده بر خداوند توکل مینماید و کار خود را بحق میسپارد و تمنای نزول رحمت و برکت میکند و آرزوی اینکه سالم و مستقیم (بمعنی استقامت در ایمان) بخانه برگردد.

هُوَ اللَّهُ تَعَالَى شَأْنُهُ الْعَظْمَةُ وَالْاِقْتِدَارُ

إِلَهِي إِلَهِي خَرَجْتُ مِنْ بَيْتِي مُعْتَصِمًا بِحَبْلِ عِنَايَتِكَ وَ
أَوْدَعْتُ نَفْسِي تَحْتَ حِفْظِكَ وَ حِرَاسَتِكَ أَسْأَلُكَ بِقُدْرَتِكَ الَّتِي بِهَا
حَفِظْتَ أَوْلِيَاءَكَ مِنْ كُلِّ ذِي غَفْلَةٍ وَ ذِي شَرَارَةٍ وَ كُلِّ ظَالِمٍ عَنِيدٍ
وَ كُلِّ فَاجِرٍ بَعِيدٍ بَانَ تَحْفَظْنِي بِجُودِكَ وَ فَصَلِكْ ثُمَّ ارْجِعْنِي إِلَى
مَحَلِّي بِحَوْلِكَ وَ قُوَّتِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْمُهَيَّمِنُ
الْقَيُّومُ.

اوست خداوند متعال و عظمت و اقتدار شأن اوست. این
مناجات بآستان الهی است مناجات کننده در هنگامی که از خانه
خارج شده برشته عنایت او چنگ زده و خود را باو سپرده
و از قدرت حق تمنای حفظ و صیانت دارد تا آنکه او را دوباره
بخانه، بقدرت الهی خویش برگرداند، همچنانکه همواره
دوستاش را از غافلان و شریران و ظالمان حفظ و حمایت
فرموده است.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ لِأَشْهَدُكَ وَ كُلَّ شَيْءٍ عَلَى أَعْيُنِكَ أَنتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. لَمْ تَزَلْ كُنْتَ مُقَدَّسًا عَنْ ذِكْرِ شَيْءٍ وَ بِذَلِكَ تَكُونُ بِمِثْلِ مَا قَدْ كُنْتَ مِنْ قَبْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَ إِلَيْكَ الْمَصِيرُ. أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي بِأَنْ تَحْفَظَ حَامِلَ تِلْكَ الْوَرَقَةِ الْبَيْضَاءِ مِنْ شَرِّ وَ بَلَاءٍ وَ طَاعُونٍ وَ وَبَاءٍ وَ إِنَّكَ تَحْفَظُ مَنْ تَشَاءُ فَإِنَّكَ أَحَطْتَ كُلَّ شَيْءٍ عَلِيمًا أودَعْتُ نَفْسِي تَحْتَ حِفْظِكَ وَ حِمَايَتِكَ فَاحْفَظْهُ يَا حَفَاطَ الْعَالَمِينَ.

اظهار و شهادت بتقدیس ذات الهی در گذشته و حال است ورجای اینکے دارنده این ورق نورانی (اشاره پورقہ دعا) ازهر شرّ و دحمتی و بیماری و مشقتی محفوظ ماند و بالاخره اینکے خودم را بتو سپردم آخرا حفظ و حمایت فرما کہ تو حافظ و نگهبان عالمیان هستی.

نفت نامـه

عرض توضیحات زیردر مقدمه لازم بنظر میرسد:

۱) چون بعضی از لغات عربی ممکن است از اتصال چند کلمه بوجود آمده باشد که هر یک در معنی آن اثر داشته باشد، بنابراین این لغات مرکب در زیر حرفی که با آن شروع شده است آمده و در همانجا تجزیه شده و معنی هر قسمت آن بعد از جدا شدن در زیر حرف اول آن نوشته میشود مثلاً الحمد لله از چهار کلمه ال - حمد - لی - الله تشکیل شده که معنی آنها را باید زیر حروف الف - حا - لام - الف جستجو کرد یا عَلَمَنِي از سه کلمه عَلَمَ - ن - ی ساخته شده که زیر حروف ع - ن - ی آمده است.

لغات مرکب با علامت ((م)) مشخص شده است.

۲) کلمه "ال" معنی مخصوصی ندارد و فقط برای تغییر مفهوم اسم از حالت نامعین (شکره) بمفهوم معین (معرفه) است و فقط بر سر اسم در میآید نه بر سر فعل. گاهی اسم (مانند ألواح ویا الهنا) و یا فعلی (مانند التَّهَبُّ از مصدر التَّهَاب) ممکن است با ال شروع شود یعنی الجزء کلمه باشد و در این موارد مطلقاً با کلمه "ال" که برای تعریف است فرق دارد ولی کلمه "ال" که برای تبدیل شکره بمعرفه است و بنام حرف تعریف نامیده میشود اضافی است و باید همواره آن را در پیدا کردن معنی کلمه بکنار گذاشت.

۳) این لغت نامه صرفاً برای این الواح تهیه شده و لذا ممکن است بعضی از این لغات معانی دیگری هم داشته باشند که چون در این الواح مورد استفاده نبوده لذا آن معانی نوشته نشده دوستان لطفاً این جزوه را بعنوان مجموعه جامع و کامل لغات تلقی نفرمایند.

۴) بعضی از کلمات در متن اصلی با تنوین (ً) است مانند داراً و حوراً در مناجات اول صلات و در لغتنامه اکثراً بدون تنوین نوشته شده است.

۵) بعضی از حروف در زبان عربی هنگامی که بر سر اسم و یا فعل درمیآیند اعراب آخر کلمه را عوض می نمایند گاهی این تغییر اعراب با حرکت است مثلاً تَجْعَلُ با آمدن أَنَّ بر سر آن أَنَّ تَجْعَلُ میشود و گاهی نیز با عوض شدن ساختمان کلمه همراه است مثلاً يَقْدِرُوا و يَسْتَطِيعُوا که در اصل يَقْدِرُونَ و يَسْتَطِيعُونَ بوده و در اثر آمدن لَنْ بر سر آنها لَنْ يَقْدِرُوا و لَنْ يَسْتَطِيعُوا (در لوح احمد) شده است.

الف

آبَاء	پدران (جمع آب)
أَبَد	عالمی کہ انتہا ندارد
إِبْدَاع	مقصود عالم وجود است
آبِدِينَ	جمع ابد
إِيرَاز	بہروز و ظہور آوردن
أَبَعَدْتَنِي	أَبَعَدْتُ * ن * ي ((م))
	دور ساخته * مرا (فعل ماضی)
إِهْن	پسر
إِهْي	با جلال و بہاء
	اشارہ بہ حضرت بہاء اللہ است
اتَّبِعُوا	عمل کنید (فعل امر)
اتَّفَكَّرُوا	فکر میکنم - دقت میکنم
	(فعل مضارع)
اتَّقِيَاء	پرهیزکاران (جمع تقی)
اتَّوَجَّهَ	رو می آورم (فعل مضارع)
	لِاتَّوَجَّهَ: کہ رو بہاورم
آتَى	آمد (فعل ماضی)
آثَار	اثرها (جمع اثر)
إِثْبَات	ثابت کردن - ضد ردّ و انکار

شمر و میوه آورد (فعل ماضی)	أَثْمَرَ
گناهان	اجترحات
پاداش	أَجْرٌ
قرار بده - مقرر فرما (فعل امر)	اجعلْ
برای	أَجْلٌ
در خود گرفته - احاطه کرده	أَحَاطَتْ
(فعل ماضی)	
أَحْبَاءٌ * ی ((م))	أَحْبَائِي
دوستان * من (جمع حبیب)	
دوستان (جمع حبیب)	أَحِبَّهُ
دوست میدارم (فعل مضارع)	أَحِبُّهُ
أَحَدِيَّتٌ * ك ((م))	أَحَدِيَّتَكَ
یکتائی * تو	
أَحْرَقَ * ن * ی ((م))	أَحْرَقْنِي
آتش زد * مرا (فعل ماضی)	
احاطه فرمودی (فعل ماضی)	أَحَطَّتْ
محافظه فرما (فعل امر)	أَحْفَظْ
فرا بگیر - بحافظه بسپار	أَحْفَظْ
(فعل امر)	
حالت ها (جمع حال)	أَحْوَالٌ

مقصود عالم وجود است	اِخْتِرَاع
خارج می شوم (فعل مضارع)	أَخْرَجُ
اَخْرَجْتُ * ن * ی ((م))	أَخْرَجْتَنِي
خارج ساختی مرا (فعل ماضی)	
دنیای بعد	آخِرَةُ (آخرت)
دیگری (موثِقِ آخر)	أُخْرَى
مَرَّةً أُخْرَى : دیگر بار	
هنگامی که - در آهنگام که	إِذَا
گوش ها (جمع اُذُن)	أُذَان
دعا و مناجات (جمع ذِكْر)	أَذْكَار
دامن ها - گوشه های لباس	أَذْيَال
(جمع ذیل)	
خواست - اراده کرد (فعل ماضی)	أَرَادَ
خواست و آرزو	إِرَادَة
بلند شد (فعل ماضی)	أَرْتَفَعَ
أَرَجَعُ * ن * ی ((م))	أَرَجَعْتَنِي
برگردان - راجع فرما مرا (فعل امر)	
رحیم تر - مهربانتر	أَرْحَمَ
اراده کردم - خواستم	أَرَدْتُ
(فعل ماضی)	

ارَدَّتْ * ((م))	أَرَدَّتْ
اراده کردی * آخرا (فعل ماضی)	
أَرْسَلَتْ * ((م))	أَرْسَلَتْ
فرستاد * اورا - رسالت داد *	
اورا (فعل ماضی)	
زمین - کره خاک	أَرْض
زمین ها (جمع ارض)	أَرْضِينَ
پایه ها - اجزاء بدن (جمع رکن)	أَرْكَان
اراده میکنم - میخواهم	أُرِيدُ
(فعل مضارع)	
أَسْأَلُ * ك ((م))	أَسْأَلُكَ
میطلبم * از تو (فعل مضارع)	
أَنْ أَسْأَلَكَ: که از تو بطلبم	
عالمی که ابتداء ندارد	أَدَلَّ
جمع اذل	أَذَالَ
روشنی گرفت (فعل ماضی)	أَسْتَمَاءَ
اطمینان - خد تزلزل	أَسْتَقَامَةَ
قرار گرفت (فعل ماضی)	أَسْتَقَرَّ
غرور ورزید - استکبار و سرکشی	أَسْتَكْبَرَ
کرد (فعل ماضی)	

رازها (جمع سر)	أَسْرَار
نام	اِسْم
نامها	أَسْمَاء
اسم * ك * ال * اعظم ((م))	اِسْمُكَ الْاَعْظَم
روشن شد - شعله زد (فعل ماضی)	اِسْتَعْلَ
درخشید - اشراق کرد (فعل ماضی)	اَشْرَقَتْ
مردم بد روزگار - ظالم ها	اَشْقِيَاء
(جمع شقی)	
شهادت می دهم (فعل مضارع)	اَشْهَدُ
شهادت بده (فعل امر)	اَشْهَدِ
بشهادت می طلبم (فعل مضارع)	اَسْئَلُ
با تأکید	
اشهدنا * هم ((م)) بآنان	اَشْهَدْنَاكُمْ
شان دادیم - گواهی و شهادت دادیم	
بر آنها (فعل ماضی)	
صبح را آغاز کردم (فعل ماضی)	اَصْبَحْتُ
صبح کردیم - شدیم (فعل ماضی)	اَصْبَحْنَا
پرگزیدگان (جمع صغی)	اَصْفِيَاء
اضنی * ن * ی ((م))	اَضْنَانِي
رنجور ساخت مرا	

ظاهر و آشکار کردن	أَظْهَرَ
آشکار کرد (فعل ماضی)	أَظْهَرَتْ
ظاهر کردی (فعل ماضی)	اعْتَرَفَ
اقرار و اعتراف کرد (فعل ماضی)	اعْتَرَفُ
اقرار می کنم (فعل مضارع)	أَعْدَاءُ
دشمنان (جمع علو)	أَعْرَضَ
روگرداند - اعراض کرد	اعْمِنَا
اعصم * ن ا ((م))	
از خطا حفظ فرما * مارا (فعل امر)	أَعْظَمُ
ببرترین - بزرگترین	أَعْلَاءُ
بلند کردن - اثبات کردن	أَعْمَالِي
اعمال * ی ((م))	
کارها و کرده های * من (جمع عمل)	أَفُقُ
کراهه آسمان - تا حدی که	
میتوان دید	
جمع افق	أَفَاقُ
شاخه های کوچک درختان	أَفْنَانُ
روح و روان (جمع فوآد)	أَفْئِدَةٍ
اقام * ن * ی ((م)) : برپا داشت *	أَقَامَنِي
مرا - ایستانید * مرا (فعل ماضی)	

رو آوردن - پذیرفتن - قبول کردن	اِقْبَالَ
رو آوردند (فعل ماضی)	اَقْبَلُوا
قدرت و توانائی	اِقْتِدَارٌ
قرین شد - همنشین شد (فعل ماضی)	اِقْتَرَنَ
اِقْرَأْ * . ((م))	اِقْرَأْ
بخوان (فعل امر)	اِقْرَأْ
می ایستم (فعل مضارع)	اَقُومُ
که بایستم	لَا قُومَ
جگرها (جمع کبد)	اَكْبَادٌ
بسیار بزرگ - بزرگتر	اَكْبَرُ
بنویس - قرار بده (فعل امر)	اَكْتُبْ
می باشم - هستم (فعل مضارع)	اَكُونُ
حرف تعریف که فقط بر سر اسم میآید.	اَلْ
که - کسی که. اسم موصول برای	اَلَّتِي
موثث (مثل اَلَّذِي که برای مذکر است)	
نغمه ها و آهنگها (جمع لحن)	اَلْحَانُ
بجز - بغير	اِلَّا
ای خدای من	اَللّٰهُمَّ
که - کسی که. اسم موصول برای مذکر	اَلَّذِي
(مثل اَلَّتِي که برای مَوْثَث است)	

اسم موصول جمع برای مذکر	الَّذِينَ
خدا - معبود	إِلَهٍ
اله * تا	إِلِهَاتٍ
خدای من	إِلَهِی
دوخته ها - لوح ها (جمع لوح)	أَلْوَابِ
(الوهیت) خدائی	أَلُوهِیَّةِ
بسوی	إِلَی
ام * ال * کتاب ((م))	أُمِّ الْكِتَابِ
مادر	أُمِّ
آمال * ی ((م))	أَمَالِی
آرزوهای * من (جمع امل)	
حکم - فرمان	أَمْرٍ
گروه های مردم (جمع امت)	أُمَّمٍ
ایمان آوردید (فعل ماضی)	آمَنْتُمْ
ایمان آوردند (فعل ماضی)	آمَنُوا
اینکه	أَنَّ
اگر	إِنِ
همانا - بدرستیکه	إِنِّی
من (ضمیر فاعلی بجای شخص گوینده)	أَنَا
بدرستیکه ما	إِنَّا

روشن شد - دورانی شد (فعل ماضی)	أَدَارَ
انتهای انگشتان (جمع امله)	أَدَامِلِ
تو) ضمیر فاعلی بجای شخص مخاطب مذکر)	أَدَتَ
شما) ضمیر بجای گروه مخاطبین مذکر)	أَدْتُمْ
جنس مؤنث - زن	أَدْنَى
نازل کن (فعل امر)	أَدْرِلْ
نازل فرمودی - فرو فرستادی (فعل ماضی)	أَدْرَكْتَ
اتفاق کردند- بخشیدند (فعل ماضی)	أَدْفَقُوا
سنگین کرده - خم کرده (فعل ماضی)	أَدَقَّسَ
ان * ك ((م))	أَدِكَ
روشنائی ها (جمع نور) ساکنان	أَدْوَارِ
أَهْلِكَ * ن * ی ((م))	أَهْلِكُنِي
هلاک ساخت * مرا (فعل مذکر ماضی)	
أَهْلَكْتُ * ن * ی ((م))	أَهْلَكْتُنِي
هلاک ساخت * مرا (فعل مؤنث ماضی)	
یا	أَوْ

ودیعہ قرار دادم - سپردم	أَوَدَعْتُ
(فعل ماضی)	
این دنیا	اولی
اولیاء * ك ((م))	اولیاءك
دوستان * تو (جمع ولی)	
دخست ها (جمع اول)	أَوْلَیْنِ
خیالات ہی اساس (جمع وهم)	اوهام
ای (خطاب بشخص مقابل - حرف ندا)	أَیِّ
کدام	أَیِّ
دست ها (جمع ید)	آیادی
روزها (جمع یوم)	آیام
آیات * ك ((م))	آیاتك
آیات * تو - نشانه واثرهای * تو	
(جمع آیه)	
أَیَّدْتُ * ن * ی ((م))	أَیَّدْتُنِی
تأیید کردی * مرا (فعل ماضی)	
أَیَّقَطُّ * ن * ی ((م))	أَیَّقَطُّنِی
بیدار کرد * مرا (فعل ماضی)	
یقین بدان (فعل امر)	أَیَّقِنْ

مانند پ در فارسی (بهرچه - بهرکس)	پ
در- درگاه	پاپ
پ * آذان * هم ((م))	پاآذاهم
فاسحیح - فادرست	پاملل
پ * ان ((م))	پان
پ * اسم * ك ((م))	پاسمك
پ * ائامل ((م))	پائامل
پ * حبل * ك ((م))	پحبلك
دریا	پحسر
پ * حرکت * ه	پحرکت
پجای - درعوض	پلل
پرکت - فراوانی	پرکة
جایگاه	پساط
چشم - بینائی	پصر
بعد - سپس	پعد
دوری	پعد
دورافتاده	پعید

سجن بعید ادرنه است

پاره ای - قسمتی	بعض
جاودان بودن - (ضد فنا)	بقاء
بلکه	بَلْ
ابتلاء - سختی	بَلَاء
شهرها (جمع بلد)	بِلَاد
ابلاغ - راهنمایی	بِلَاغ
ب * مثل ((م))	بِمِثْلِ
ب * مطالع ((م))	بِمَطَالَع
ب * ه . بآن ((م))	بِه
روشنائی - جلال	بِهَاء
شرح دادن و تبیین	بِیَان
کتاب آسمانی والهی حضرت باب	بِیَان
خانه	بِیْت
پیاپان بی پایان	بِیْدَاء
سفید - روشن	بِیضاء
میانه - وسط	بِیْن
روپرو - در دست - در اختیار	بِیْنِ اِیَادِی

تـــاء

می گیرد (فعل مضارع)	تَأْخُذُ
لِتَأْخُذَ که بگیرد	
مقدس و متبارک است (فعل ماضی)	تَهَارَكَ
بشارت و خیر خوش می دهد (فعل مضارع)	تُبَشِّرُ
خوانده میشود (فعل مضارع)	تُتْلَى
قرار می دهی (فعل مضارع)	تَجْعَلُ
أَنْ تَجْعَلَ : که قرار دهی	
دوست می داری (فعل مضارع)	تُحِبُّ
زیر- در زیر	تَحْتِ
می سوزاند (فعل مضارع)	تُحْرِقُ
لِتُحْرِقَ: که بسوزاند	
بحرکت آمد (فعل ماضی)	تَحَرَّكَتْ
تحفظ * ن * ی ((م))	تَحْفَظُنِي
تحفظ * نا ((م))	تَحْفَظُنَا
حفظ می کنی (فعل مضارع)	تَحْفَظُ
أَنْ تَحْفَظَ : که حفظ کنی	
خبر می دهد (فعل مضارع)	تُخْبِرُ
شرم می کند (فعل مضارع)	تُحْجَلُ
دومید می کنی (فعل مضارع)	تُحَيِّبُ
لَا تُحَيِّبُ: دومید مکن	

تَرَدِي	تَرِي * ن * ي ((م))
تَرْتَفِعُ	می بینی * مرا (فعل مضارع) بلند می شود (فعل مضارع) أَنَّ تَرْتَفِعَ: که بلند شود
تَرَضِي	راضی می شوی (فعل مضارع)
تَسْلِمُ	واگذاری - تفویض
تَسْمَعُ	می شنوی (فعل مضارع)
تَشَاءُ	می خواهی (فعل مضارع)
تَشَبَّهُتَ	تعلق و وابستگی یافته چنگ زده (فعل ماضی)
تَصَّرَفَ	دست بردن - دست درازی کردن
تَصَعَّدَ	بالا می رود - صعود می کند (فعل مضارع) أَنَّ تَصَعَّدَ: که بالا رود
تَصِلُ	می رسد (فعل مضارع) أَنَّ تَصِلَ: که برسد
تَصْرَبُ	زده می شود (فعل مضارع) لَوْ تَصْرَبُ: اگر زده شود
تَضَطَّرَبُ	مضطرب و نگران می شوی (فعل مضارع) لَا تَضَطَّرَبُ: مضطرب و نگران مباش

تَعَالَى

بلند است - بلند مرتبه است

(فعل ماضی)

تَعْرِفُ

شناخته می شوی (فعل مضارع)

أَنْ تَعْرِفَ که شناخته شوی

تَعْمَلُ

معامله می کنی - رفتار می کنی

أَنْ تَعْمَلَ: که رفتار کنی (فعل مضارع)

تُغْنِي

دغمه خوانی می کند (فعل مضارع)

می کنی (فعل مضارع)

تَفْعَلُ

أَنْ تَفْعَلَ که بکنی

تَوْفِقْنَا

تَوْفِقُ * نَا ((م))

موفق می داری * مارا (فعل مضارع)

تُقَدِّرُ

مقدر می کنی (فعل مضارع)

أَنْ تُقَدِّرَ: که مقدر کنی

تَقَرَّبَ

نزدیکی جستن

کلماتی که برای بزرگداشت و تحیت

تکبیر

گفته می شود مثل الله ابهی و

الله اکبر

تَكْفُرُوا

کافر می شوید

کفایت می کند (فعل مضارع)

تَكْفِي

بمفهوم اینکه: بجای آن میتوان

تَكُنُّ

می باشی (فعل مضارع)

لا تَكُنْ: مباش

آن

تلك

تَمْنَعُ * ن * ی ((م))

تَمْنَعُنِي

منع می کند - باز می دارد

تَمْنَعُ

(فعل مضارع)

منع می کنی (فعل مضارع)

تَمْنَعُ

محروم می سازی

أَنْ لَا تَمْنَعُنِي: که محروم نسازی مرا

می خواهید (فعل مضارع)

تَتَامُ

فراموش می کنی (فعل مضارع)

تَنْسِي

لا تَنْسَ: فراموش مکن

نظر می کنی (فعل مضارع)

تَنْظُرُ

لا تَنْظُرْ: نظر مکن

رو آوردن

تَوَجَّهَ

توجه کردند - رو آوردند (فعل ماضی)

تَوَجَّهُوا

وصف می شوی (فعل مضارع)

تُوصَفُ

أَنْ تُوصَفَ: که وصف شوی

توکل کن (فعل امر)

تَوَكَّلْ

هدایت می کند (فعل مضارع)

تَهْدِي

خاك - عالم خاك	فَرَى
ددیا و آخرت - اِنس و جن	ثَقَلَيْنِ
(تثنيه ثقل)	
سه (۲)	ثَلَاث
سپس - پس	ثُمَّ
ستایش و تحسین	ثَنَاء

جیم

قدرت و اختیار	جَهْرَوْتُ
گناه ها (جمع جريرة)	جَرِيرَات
جَعَلْتَ * ن * ی ((م))	جَعَلْتَنِي
آفریدی - قراردادی * مرا (فعل ماضی)	
جَعَلْتَ * هم ((م))	جَعَلْتَهُمْ
جمال * ك ((م))	جَمَالِك
زیبائی و آراستگی * تو	
صاحب جمال - زیبا	جَمِيل
لشکرها (جمع جند)	جُنُود
بهشت برین - عالم جهان زبرین	جَنَّةِ عَلِيَا

مجاورت - همسایگی	جَوَار
اعضاء بدن انسان (جمع جارحة)	جَوَارِح
جود * ك بخشندگی * تو ((م))	جودك

ح

در حضور - شد غائب (اسم فاعل)	حاضِر
در حال حضور	حاضراً
دارنده حکم و فرمان	حاکِم
حادث شد - مانع شد (فعل ماضی)	حَالَتْ
حمل کننده - دارنده (اسم فاعل)	حَامِل
دوستی - محبت	حُبّاً
ریسمان	حَبَل
تا	حَتَّى
حجبات * ی (جمع حُجُب) ((م))	حُجُبَاتِی
پرده ها و مانع های * مرا	
(حجت) دلیل و برهان	حُجَّة
قانون ها - احکام (جمع حد)	حُدُود
نگهبانی	حِرَاسَت
(حرکت) جنبش	حَرَكَة
حرف ها (جمع حروف)	حُرُوفَات

اصطلاح برای مؤمنان

غم و غمه

حُزْن

خوبی - نیکوئی

حُسْن

نیکو

حُسْنی

حفظ کننده

حَفَاط

نگهداشتن - محافظت کردن

حَفِظَ

حفظ کردی (فعل ماضی)

حَفِظْتَ

حقیقت - از اسم های الهی

حَقٌّ

حکم * ك فرمان * تو ((م))

حُكْمَك

رازدان - از اسم های الهی

حَکِیم

پشتیانی

حَمَیْت

ستایش

حَمْد

آه و داله

حَنین

قدرت

حَوْل

حالت - وضع - جهت

حَیْث

هنگام

حِین

حیات بخش

حِیَوَان

خاء

فروتن و خاضع

خَاشِع

فروتن - مطیع	خاضع
خارج شدن (فعل ماضی)	خَرَجْتُ
آفرینش	خلق
خَلَقْتُ * ن * ی (م)	خَلَقْتَنِي
آفریدی * مرا (فعل ماضی)	
لقب برای شیطان	خَنَّاس
خوبی	خَیْر

دال

خون	دَم
ادامه داشتن - بقاء	دَوَام
غیر	دُون

ذال

گداخت - ذوب شد (فعل ماضی)	ذَابْتُ
بیماد آورنده (اسم فاعل)	ذَاكِر
حقیقت هر موجودی - جوهر هر چیزی	ذَات
یاد - دعا	ذِكْر
جنس مرد	ذَكَر
بیماد بیمار (فعل امر)	ذَكِّرْ

آن	ذَک
(ذَلَّت) خواری	ذَلَّة
خوار - پست	ذَکِیل
هرسه بمعنی دارنده وباسم اضافه	ذو - ذی - ذَا
میشود، مثلاً ذی غفلة یعنی غافل	
جمع ذی یعنی دارندگان	ذَوِی

راء

رحم کنندگان (جمعِ راحم)	رَاحِمِین
سر	رَأْس
خدائسی (از ریشه رِبّ)	رَبُّوبِیَّت
رب * ه: خداوند * او ((م))	رَبَّه
ربّ * ی: خداوند * من ((م))	رَبِّی
تقافا و تمناً - آرزو	رَجَا
(رحمت) بخشش - ملاطفت	رَحْمَة
دارنده رحمت - از اسم های الهی	رَحْمَن
دارنده رحمت - از اسماء الهی	رَحِیم
پیامبران (جمعِ رسول)	رُسُل
رخاء * ک: رضایت و قبول * تو ((م))	رِخَاک
گردن ها (جمعِ رَقَبَة)	رِقَاب

پایه - اعضاء بدن احسان	رکن
دعا خواندن در حالیکه خم شده کف	رکوع
دستها را بر سر زانو تکیه دهد	
دکته پوشیده - اشاره	رَمَز
روح * ی: روح * من ((م))	روحي

زاء

کتابها (جمع زبور)	ذُبُر
زیاد کن (فعل امر)	ذِدْ
آه ها (جمع ذقرة)	ذَقَرَات
دیدار	زیارت

سین

(ساحت) فضای بدون سقف - پیشگاه	سَاحَة
رهروان (جمع سالک)	سَالِکِین
سالم - در حالت سلامت	سَالِماً
راه ها (جمع سبیل)	سَبُل
راه	سَبِيل
سبحان * ک: پاک و مقدسی *	سُبْحَانَكَ
تو ((م))	

زدان

سَجِن

تسخیر کردی - گرفتی (فعل ماضی)

سَخَّرْتَ

درخت

سِدْرَه

راز پنهانی

سِرٌّ

شتافته (فعل ماضی)

سَرَّعَ

دوشته شده (فعل ماضی)

سَطَّرَ

ساکن شد - جا گرفت (فعل ماضی)

سَكَنَ

سلامتی

سَلَامٌ

پادشاه - دارندهٔ تسلط و سلطنت

سُلْطَانٌ

سلطنت * ك : پادشاهی * تو ((م))

سُلْطَنَتُكَ

آسمان

سَمَاءٌ

شنیدند (فعل ماضی)

سَمِعُوا

آسمانها (جمعِ سماء)

سَمَوَاتٍ

بدی

سَوَاءٌ

غیر

سِوَى

سوی * ك : غیر * تو ((م))

سِوَاكَ

آقا- سرور

سَيِّدٌ

سید * ی : آقای * من ((م))

سَيِّدِي

شمشیرها (جمعِ سیف)

سُيُوفٌ

شِیْن

خواست (فعل ماضی)	شاءَ
شکر کنندگان (جمع شاکر - اسم فاعل)	شاکرین
رتبه و حالت - شایستگی	شان
شان * ء	شاده
شان * ی ((م))	شادی
گواه ها - شهادت دهندگان	شاهدین
(جمع شاهد)	
درخت	شجر
شجع * ن * ی ((م))	شجعنی
د لیر گردانید مرا - جرأت داد مرا	
(فعل ماضی)	
سختی و زحمت	شدت
بدی	شر
(شرارت) بدی	شرارة
عشق و دلپستگی	شکف
طرف چپ	شمال
خورشید	شمس
کشش و تمایل - اشتیاق	شوق
گواهی داد (فعل ماضی)	شهد

گواهی داد (فعل ماضی)	شَهَدَاتُ
کسی که شهادت دهد - کسیکه در راه	شَهِيد
ایمان جانیازی کند	
آشکارا - مقصود عالم وجود است	شُهُود
در مقابل غیب	
هر آنچه که بتوان آنرا شناخت و	شَیْءُ
بدیگران شناساند	
جمع آن اشیاء است	
حالت ها و درجات (جمع شَأْن)	شُؤُونَات

صَاد

درنگ کنندگان (جمع صابر)	صَابِرِينَ
(اسم فاعل)	
کتابها - دفترها (جمع صحیفة)	صَحَافٍ
سینه - جمع آن صدور است	صُدُر
راستی	صِدْق
داد و فریاد - کمک طلبیدن	صَرَیح
کوچک	صَغِير و صَغِيرَة
خصوصیات ظاهر در هر موجودی	صِفَات
(جمع صفت)	

مَلَوَ

برکت و رحمت بفرست (فعل امر)

در مناجات بخدا بمعنی طلب

برکت و رحمت

صلاة * ی : نماز * من ((م))

مَلَاتِي

ضَاء

عَجِبَ

داله و موپه از روی ترس

عُرِّ

ضررو مضرت

عَفَّ

ناتوانی

عَصَمَتْ

ناتوان شد (فعل ماضی)

طَاء

طَاعُونَ

مردوع مرض همه گهر و کشنده

طَافُوا

طواف کردند - بدور آن گشتند (فعل ماضی)

طُور

مکانی که در آن پرحضرت موسی وحی رسید

طُيُور

پرفدگان (جمع طیسر)

طَاء

طَالِمٍ

تجاوزکننده - زیاده رو

ستمکار (اسم فاعل)

سایه	ظِلٌّ
گماتها - تصورات ناصحیح (جمع ظن)	ظُنُونٌ
ظاهر شد - ظهور کرد (فعل ماضی)	ظَهَرَ
پشت	ظَهْرٌ
ظهر * ی ((م))	ظَهْرِيٌّ
پیدا شدن (ضد خفا)	ظُهُورٌ
اصطلاح برای ظهور پیامبران	
پشتیبان	ظَهْرَانٌ

ع

ساحبان عرفان (جمع عارف)	عَارِفِينَ
(اسم فاعل)	
گناهکار (اسم فاعل)	عَاصِيٌّ
جهان	عَالَمٌ
دنیاها (جمع عالم)	عَالَمِينَ
بجا آورندگان اعمال (جمع عامل)	عَامِلِينَ
(اسم فاعل)	
بندگان (جمع عبد)	عِبَادٌ
(عبادت) ستایش و نیایش بدرگاه الهی	عِبَادَةٌ
عید * ك : بنده * تو ((م))	عَبْدُكَ

عِبْرَات	اشك ها (جمع عِبْرَة)
عَجَز	ذاتوانی
عَسْرِفَان	شناسائی
عَرَّ قَتْنِي	عَرَّ قَتَّ * ن * ی ((م))
	شناساندی * بمن
عَرْش	تخت - سریر سلطنت
عُرُوقِي	عروق * ی ((م))
	رگهای * من (جمع عِرْق)
عِزَّة / عَز	(عِزَّت) بزرگواری و قوت
عَزِيز	با عِزَّت - با اقتدار
عِصْمَة	(عصمت) پاکی - مصون از خطاپودن
عِصْيَانِي	عصیان * ی: گناه * من ((م))
عَطَا	بخشیدن و بخشش
عَظْمَة	(عظمت) بزرگی
عَظِيم	بزرگ - بلند مرتبه
عَفْو	بخشایش
عِلْم	دانش و ادراك
عَلَام	بسیار دانا - از اسمهای الهی
عَلِيم	همیشه دانا- از اسمهای الهی
عَلَى	پر- بالای

علی * ی: پر * من ((م))	عَلَيَّ
علی * ک: پر * تو ((م))	عَلَيْكَ
علی * تا: پر * ما ((م))	عَلَيْنَا
بلند مرتبه - ضمناً اشاره بحضرت اعلی از آنچه	عَلِيَّ عَمَّا
بجا آوردن وظائف دیانتی از	عَمَل عَنْ
(عنایت) توجه	عِنَايَةً
نزد - در پیش	عِنْدَ
عند * تا: نزد * ما ((م))	عِنْدَنَا
عندک: نزد * تو ((م))	عِنْدَكَ
پر از عناد و دشمنی	عِنْدِيدَ
قرار - وعده	عَهْدَ
چشم ها (جمع عین)	عُيُونَ
عین * ک: چشم * تو ((م))	عَيْنَكَ

غَیْبٌ

غلبه کننده (اسم فاعل)	غَالِبٍ
(غربت) دوری از وطن	غُرْبَةً
دورافتاده از وطن	غَرِيبًا

عُسل

شست و شو

عُقران

بخشایش و آمرزگاری

عَفَلَةٌ

(غفلت) بیخبری - فراموشی

عُقُور

بسیار بخشاینده گناهان

از اسمهای الهی

عَنَاء

بی نیازی

عَنِيَّ

بی نیاز

عَمِيكَ

غیب * ك: پنهانی * تو ((م))

عَمِيَّتِي

غیبت * ی ((م))

دوری (خدا حضور) * من

عَمِير

جز - دیگر

فـ

فَ

پس

فَاتَّبِعُوا

ف * اتَّبِعُوا ((م))

فَأَجْعَلْ

فَ * اجْعَلْ ((م))

فَاجِرٍ

خطاکار - گناهکار

فَاشْهَدْ

فَ * اشْهَدْ ((م))

فَاطِرٍ

آفریننده (اسم فاعل)

فَأَنْزِلْ

فَ * أَنْزِلْ ((م))

فَاحْفَظْ	فَ * اِحْفَظْ ((م))
فادی	از بین رونده - خدّ پالی
	(اسم فاعل)
فَبَيَّ	فَ * بَ * أَيَّ ((م))
فَتَوَكَّلْ	فَ * تَوَكَّلْ ((م))
فَتَحَّتْ	گشادی - بازکردی (فعل ماضی)
فَجْر	روشنی صبح
فِرَاش	جایگاه خواب
فِرَاق	دوری و هجر
فَرْد	یکتا
فَرْدَانِيَّتْ	یکتائی - بی نظیر بودن
فِرْدَوْس	بهشت (فردوس اعلی - بهشت پرین)
فَرِحَتْ	واجب شده - فرض شده (فعل ماضی)
فَرِيد	یکتا
فَمِلَّ	شرح و تفصیل داده شده (فعل ماضی)
فَمَلَّتْ	جداکردی - فاصله انداختی (فعل ماضی)
فَمَا	جای گشاده و وسیع
فَعَل	بخشش - زیاده دادن
فَعِل	کار - عمل
فَقَدْ	فَ * قَدْ ((م))

فقر	بیازمندی
فقیر	بیازمند - درمقابل غنی
فناء	نابودی - ضد بقاء
فناء	آستاده در
فَوَادِي	فواد * ی: قلب و روح من ((م))
فَوَالِكِي	ف * و (واو قسم) * الْكِي ((م))
فَوَاكِهِ	میوه ها (جمع فاکهه)
فَمَنْ	فَ * مَنْ ((م))
فَوَاللَّهِ	فَ * و (واو قسم) * الله ((م))
فَلْيَتَّخِذْ	فَ * لِ * يَتَّخِذْ ((م))
فَلْيُعْرِضْ	فَ * لِ * يُعْرِضْ ((م))
فِي	در

ق

قَارِءٌ	قاری - خواننده (اسم فاعل)
قَامَ	ایستاد (فعل ماضی)
قَائِمٌ	برپا ایستاده (اسم فاعل)
قَائِمًا	درحال ایستادن
قِيَابٌ	گنبدها (جمع قُبّه)
قَبْلَ	گذشته - پیش

محلّ توجّه و رو آوردن هنگام نماز	قِبْلَة
بتحقیق اینست	قَدَّ
مقدّر شده - تعیین شده (فعل ماضی)	قَدَّرَ
مقدّر کرده - تعیین کرده (فعل ماضی)	قَدَّرَ
توانائی و اقتدار	قُدْرَت
پاکی	قُدْس
مقدس و طاهر	قُدْس
قَلَمَى (قدمین) * ك ((م))	قَدَمَيْكَ
دو کف پای * تو	
توانا	قَدِير
خواندن	قِرَاءَت
خویشاوندی	قِرَابَت
نزدیکی	قُرْب
رو آورده (فعل ماضی)	قَصَدَ
حکم الهی - تحقق یافتن اراده الهی	قَصَا
نشستن	قَعُود
بگو (فعل امر)	قُلْ
قلب * ی دل و جان * من ((م))	قَلْبِي
دلها (جمع قلب)	قُلُوب
وسیله نوشتن	قَلَم

قَلَمٌ اَعْلَى

اصطلاحاً اشاره بحضرت بهاء الله

قُمْتُ

برخاستم (فعل ماضی)

قُنُوتٌ

(قنوت) دعا خواندن با

دو دست برافراشته به بالا

قَوِّ

قَوِّتْ بَدْءَ (فعل امر)

قَوِّتْنِي

قَوِّتْ * ن * ی ((م))

قَوَّتْ

قوی گردانید (فعل ماضی)

قَوْمٌ

مردم

قَوِي

با قووت و قدرت

قِيَامٌ

ایستادن

قِيَامَةٌ

(قیامت) برخاستن در روز بازپسین

قِيَوْمٌ

ایستاده بدون تکیه بدیگری - مستقل

كـ

كَ

مانند

كَ

تو: (ضمیر مخاطب، دوم شخص)

كَاذِبِينَ

دروغگویان (جمع کاذب - اسم فاعل)

كَانَ

بود (فعل ماضی)

كَانُوا

بودند (فعل ماضی)

كَبَّيْدٌ

جگر (جمع آن اکباد است)

کاف و دون

اشاره به (کُن) یعنی باش

کُبیری

بزرگ (مَوْتُثِ اِکْبَر)

کَبیر

بزرگ (مَوْتُثِ آن کبیره است)

کُتِبَ

دوشته ها (جمع کتاب)

کَنک

ك * ذلک ((م))

کَرِبٌ

غمه و سختی

کَرِبَةٌ

(کربت) غمه و سختی

کَرَمٌ

بخشش و عطا

کَرِیمٌ

بخشنده

کَشَعَلَةٌ

ك * شعله

کَلٌّ

همه - هر

کَلِمًا

کَلٌّ * ما: هر آنچه ((م))

کَلِمَاتٌ

(جمع کلمه) مقصود از (کلماتک) در

اینجا مظاهر ظهور الهی است

کُم

شما (ضمیر)

کَمَا

ك * ما ((م))

کَمَنْ

ك * من ((م))

کُنْ

باش (فعل امر)

کُنْتَ

تو بودی (فعل ماضی)

کَوْشَرٌ

آب فراوان - فراوانی

لام

تا اینکه - تا که (پرسر فعل درمیآید)	لِ
برای (پرسر اسم درمیآید)	لِ
هرآینه	لِ
نه - نیست	لا
لِ * أَجَلٍ ((م))	لَا جِلِّ
لِ * أَحِبَّةَ * ی ((م))	لَا حِبَّتِي
لِ * أَشْهَدَنَّ * ك ((م))	لَا شَهْدَكَ
لِ * أَلُوْمِيَّت * ك ((م))	لَا لُوْمِيَّتَكَ
بلی - جواب کسی که کسی را آواز دهد	لَبِي
لِ * تَأْخَذَ ((م))	لَتَأْخُذَ
لِ * تَحْرِقَ ((م))	لَتَحْرِقَ
لِ * تَكُونُ ((م))	لَتَكُونُ
جانب - طرف - نزد	لَدُنَّ
لَدُنَّ * فا	لَدُنَّا
بهمان معنی لدن است	لَدَى
زبان	لِسَانِ

ل * عِبَادَةٌ (عبادت) * ك ((م))	لِعِبَادَتِكَ
ل * قَارَأَ * هَا ((م))	لِقَارِئِهَا
ل * اَل * قَنُوءَ (قنوت) ((م))	لِلْقَنُوءِ
ل * رِبُوبِيَّةَ (ربوبیت) * ك ((م))	لِرِبُوبِيَّتِكَ
ل * كَ ((م))	لَكَ
ل * ك * اَل * حَمْدُ ((م))	لَكَ الْحَمْدُ
ل * اَللَّهُ ((م))	لِللَّهِ
ل * اَل * مُعَلَّى ((م))	لِلْمُعَلَّى
هرگز (فعل مضارع را ماضی منفی میسازد)	نَمَّ
اصطلاحاً بمعنی همیشه	نَمَّ تَزَلَّ
ل * مَن ((م))	لِمَنْ
هرگز (برای نفی فعل درآینده) اگر	لَنْ
ل * هَ : هَ : اَوَّاجِبُ اَسْتُ ((م))	لَوْ
ل * هَم ((م))	لَهُ
ل * هِ ((م))	لَهُمْ
نیست	لِي
ل * يَعْرِفُوا ((م))	لَيْسَ
	لِيَعْرِفُوا

آدچه	ما
ده - نيهت	ما
صد	مائه
آخر - پارگشت	مآب
دارنده - صاحب	مالك
شروع وابتداء	مبدأ
آشكار - واضح	مبين
(در حال تمسك) چنگ زده - وابسته	متمسكاً
رو آورده (اسم فاعل)	مُتَوَجِّه
مانند	مِثْل
پسنديده - دوست (اسم مفعول)	محبوب
دوستداران (جمع محب)	مُحِبِّين
جايگاه	مَحَلّ
پسنديده - دوست (اسم مفعول)	محمود
دارنده اختيار	مُخْتار
پنهان در خزينه (اسم مفعول)	مخزون
دارندگان ايمان خالص (جمع مخلص)	مُخْلِصِينَ
مدينه - شهر	مَدِين
شهر - مدينة الله مقصود بغداد است	مَدِينَة

مذکور	ذکر شده - اشاره شده (اسم مفعول)
مَرَّة	بار - یکبار
مَرَّات	بارها (جمع مَرَّة)
مُرسلین	فرستاده شدگان - پیغمبران
	(جمع مُرسل - اسم مفعول)
مُسْتَمِی	دورانی - روشن
مُسْتَعیناً	در حالیکه کمک می طلبد (اسم فاعل)
مُسْتَقِیم	با استقامت - مطمئن (صفت مشبّهه)
مَسْطور	نوشته شده - وعده داده شده
	(اسم مفعول)
مِسکین	محتاج - درمانده
مُشاهدة	دیدن
مُشْرِق (مُشْرِقة)	تابنده (اسم فاعل - مذکر و مؤنث)
مَشْرِق	محلّ اشراق و ظهور (اسم مکان)
مَشِیت	خواست و اراده
مُصَلّی	حماز گزار (اسم فاعل)
مَصیر	بازگشت - سرخوشت - خاتمه کار
مَطاع	اطاعت شده (اسم مفعول)
مَطالِع	جایگاههای طلوع (جمع مطلع)
مَطاهِر	محلّ های ظاهر شدن (جمع مظهر)

اصطلاح بهاشی برای پیمیران

اعتراف و اقرار کننده (اسم فاعل)	مُعْتَرِف
(در حال اعتصام) پناه برده	مُعْتَصِماً
(در حال سپردن و تفویض) سپارنده	مُؤَوِّضاً
جایگاه	مَقَام
اقبال کرده - رو آورده (اسم فاعل)	مُتَّجِبٍ
با اقتدار	مُتَّدِرٍ
پاکیزه و طاهر (مذکر)	مُقَدِّس
پاکیزه و طاهر (مؤنث)	مُقَدَّسَه
نزدیک آوردگان (جمع مقرب)	مُقَرَّبِينَ
(اسم مفعول)	
مقصد - آرزو (اسم مفعول)	مَقْصُود
جایگاه - جای نشستن	مَقْعَدٌ
گوینده (اسم فاعل)	مُكَلِّم
پوشیده در پرده (اسم مفعول)	مَكْنُون
جمعیت - گروه	مَلَأَ
جمعیت عالم بالا - عالم ارواح	مَلَأَ اَعْلَى
پادشاه	مَلِكٌ
مالکیت	مِلْكٌ
سلطنت و اختیار	مُلْكٌ

(ملکوت) مقام پادشاهی -	مَلَكُوتَ
عالم فرشتگان و ارواح	
زیبا و با ملاحظت	مَلِیح
کسانی که شك می کنند (جمع ممترا)	مُتَشَكِّرِینَ
آنچه که ممکن است باشد یا نباشد	مُمْکِنَات
همه عالم هستی بغیر از ذات خدا	
کسی که	مَنْ
از	مِنْ
شاهراه ها (جمع مَنهَج)	مَنَاهِج
آخرین - بالاترین	مُنْتَهَى
دالز کننده (اسم فاعل)	مُنْزِل
پاکیزه و بدون آلودگی	مُنْزَه
محل نظر نمودن - جای توجه	مَنْظَر
مَنْعَتٌ * ن * ی ((م))	مَنْعَتِنِی
مانع شد - بی نصیب کرد	مَنْعَتٌ
منعت * هم	مَنْعَتَهُمْ
پریده - دل برداشته	مُنْقَطِع
(جمع منقطع)	مُنْقَطِعِینَ
منت گذاشتیم - لطف کردیم (فعل ماضی)	مَنَّآ
نورانی - نور بخشنده (اسم فاعل)	مُنِير

یکتا پرستان (جمع موحد)	مَوْحِدِينَ
جای پا - اثر پا	مَوَاطِي
صاحب - دوست	مَوَالِي
بجنیش آمده - سرور و خوشحال	مُهْتَز
حافظ و عالم بر همه چیز	مُهَيِّم

نون

برای اتصال فعل بضمیر (بدون معنی)	ن
ما (ضمیر)	نا
آتش	نار
مردم	ناس
خبر - واقعه	نَبَأ
آواز	نِدَاء
می طلبیم - سوال می کنیم (فعل مضارع)	نَسَأَلُ
نَسَأَلُ * ك ((م))	نَسَأَلُكَ
وزش ملایم باد (جمع نسمة)	نَسَمَات
نصیحت - اندرز	نُصَح
نطق کرد - گفت (فعل ماضی)	نَطَقَ
نطق کرد - گفت (فعل ماضی)	نَطَقَتْ
نگاه کردن - توجه کردن	نَظَرَ

دَعَمَات

آوازه‌ها (جمع نغمه)

دَعَمَات

بوهای خوش (جمع دَفحه)

نَفْس

جان

نَفْسِي

نفس * ی ((م))

نُورٌ

دورانی کن - روشن کن (فعل امر)

نُورِ

نور * ء ((م))

نور

روشنائی

دُون

(بعداز کاف) اشاره به (كُنْ)

یعنی باش

واو

وَ

حرف عطف و اتصال بین دو کلمه

وَ

برای قسم خوردن (مثل وَ اللّهِ)

واحد

یکتا

وَ اسْمِكَ

وَ * اسم * ك: قسم باسم تو ((م))

وَ الشِّمَالِ

وَ * ال * شمال: و شمال ((م))

وَبَاءٍ

هر مرض همه گیر و عمومی

وَ بَلْبَيْكَ لَبَيْكَ

وَ * ب * لَبِي * ك * لَبِي * ك

وَ جَمَالِكَ

وَ (قسم به) * جمال * ك ((م))

وَجُودٍ

هستی (ضدّ عدم)

صورت - روی	وَجْهٌ
رو آوردم (فعل ماضی)	وَجَّهْتُ
وجه * ك ((م))	وَجْهَكَ
یکتائی	وَحْدَانِيَّةٌ
کلام الهی که بر قلب پیغمبران	وَحْيٍ
وارد می شود	
بعد - قبل - غیر	وَرَاءَ
کیوتر	وَرَقًا
کیوتر	وَرَقَةً
صفحه - قطعه کاغذ	وَرَقَةً
وارد شدن - رسیدن	وُرُودٌ
مردم - خلق	وَرَى
متوسط - میانه	وُسْطَى
وصال * ك: رسیدن * بتو ((م))	وِصَالِكَ
ستایش کردن - ذکر کردن	وَصَفٌ
خانه و مسکن	وَمَلَنٌ
وطن * * * ال * اعلی	وَمَلَنَهُ الْأَعْلَى
و * عزت * ك	وَعَزَّتِكَ
وفا کردی - وعده بجا آوردی	وَقَّيْتُ
(فعل ماضی)	

و * ل * ی ((م))	وکی
بسیار بخشنده	وهاب
گمان باطل - خیال بی اساس	وهم

هـ

او (ضمیر که بجای اسم قرار می گیرد)	هـ
او (ضمیر مؤنث)	ها
بیاورید	هاتوا
دوری	هجری
هدی * ن * ی: راهنمایی کرد * مرا	هدائی
(فعل ماضی) ((م))	
این (مذکر)	هذا
این (مؤنث)	هذه
ایشان - ایشانرا	هم
او (ضمیر فاعلی)	هو

یـ

من - مرا (ضمیر)	یـ
ای (حرف ندا)	یا
یبعث * : مبعوث می سازد او را	یبعثه

هرمی انگیزاند او را

(فعل مضارع) (م)

باقی می ماند (فعل مضارع)

لِيبَقِيْ كِه باقی بماند

می گیرد - هر می گزیند (فعل مضارع)

فَلْيَتَّخِذْ: پس برگزیند

رو می کند

أَنْ يَتَّوَجَّهَ: رو بکند (مضارع)

يَجْعَلُ * نَا: می سازد * مارا (م)

از حالی بحالی می شود (فعل مضارع)

دست

وارد می شود - داخل می شود

(فعل مضارع)

لَمْ يَدْخُلْ: داخل نشد

(تبدیل بمعنی ماضی)

يَدُلُّ * ن * ي (فعل مضارع)

راهنمایی می کند * مرا (م)

لِيَدُلَّنِي: که راهنمایی کند مرا

یدی * ه * دو دست * او (م)

یذکر * ك: ذکر و تسبیح می کند *

يَبْقِي

يَتَّخِذُ

يَتَّوَجَّهُ

يَجْعَلُنَا

يُحَوَّلُ

يَدُ

يَدْخُلُ

يَدُلُّنِي

يَدِيْهِ

يَذْكُرُكَ

تورا ((م))

لِيَذْكُرَكَ: که ذکر کند * تورا

(فعل مضارع)

يَذْكُرُكُمْ * کم ((م))

يَذْكُرُكُمْ

متذکر میدارد - یاد آوری می کند

(فعل مضارع)

می گذارد - آب میشود (فعل مضارع)

يَكُوبُ

يَرْزُقُ * تا: روزی می دهد *

يَرْزُقُنَا

مارا ((م))

بلند می کند

يَرْفَعُ

أَنْ يَرْفَعَ: بلند کند (مضارع)

رفع می کند - ازبین می برد

يَرْفَعُ

(فعل مضارع)

خم می شود

يَرْكَعُ

أَنْ يَرْكَعَ: که خم شود (مضارع)

اراده می کند - می خواهد

يُرِيدُ

(فعل مضارع)

خجالت می کشد - حیا می کند

يَسْتَحْيِي

(فعل مضارع)

راحت می جوید (فعل مضارع)

يَسْتَرِيحُ

أَنْ يَسْتَرْيِحَ: که راحت جوید

می توانند (فعل مضارع)

پیشانی بر زمین می گذارد

(فعل مضارع)

أَنْ يَسْجُدَ: پیشانی بر زمین بگذارد

می شنوند

لِيَسْمَعُوا: تا بشنوند (فعل مضارع)

شهادت و گواهی می دهد (فعل مضارع)

حماز می گزارد

أَنْ يُمَلِّيَ: که حماز بگذارد

ظاهر می شود (فعل مضارع)

اعراض می کند - رومی گرداند

(فعل مضارع)

فَلْيَعْرِضْ: پس اعراض کند

می شناسند

لِيَعْرِفُوا: تا بشناسند (مضارع)

می شوید

أَنْ يَمْسِلَ: که بشوید (مضارع)

بجوش می آید (فعل مضارع)

گشایش و آسایش می دهد (فعل مضارع)

يَسْتَلِيمُوا

يَسْجُدُ

يَسْمَعُوا

يَشْهَدُ

يُمَلِّي

يُظْهِرُ

يُعْرِضُ

يَعْرِفُوا

يَمْسِلُ

يَمْشِي

يُعْرِجُ

فرق داده می شود - جدا می شود (فعل مضارع)	يُفَرِّقُ
فصل می شود - جدا می شود (فعل مضارع)	يُفَصِّلُ
می توانند - قادرند (فعل مضارع)	يُقَدِّرُوا
می خواند (فعل مضارع)	يَقْرَأُ
يَقْرَبُ * نا: نزدیک می سازد * مارا	يَقْرَبُنَا
(فعل مضارع) ((م))	
می کوبد (در را می کوبد) (فعل مضارع)	يَقْرَعُ
می نشیند (فعل مضارع)	يَقْعُدُ
می گوید	يَقُولُ
أَنْ يَقُولَ: بگوید (فعل مضارع)	
می ایستد	يَقُومُ
أَنْ يَقُومَ: بایستد (فعل مضارع)	
تکبیر می گوید (فعل مضارع)	يَكْبِرُ
أَنْ يَكْبِرَ: تکبیر بگوید	
می گشاید - بر می دارد (فعل مضارع)	يَكْشِفُ
می باشد (فعل مضارع)	يَكُونُ
لایق است - قابل است (فعل مضارع)	يَكْبِقُ
يَمَسُّ * ك: تماس پیدا می کند - می رسد	يَمَسُّكَ
أَنْ يَمَسَّكَ: اگر برسد * بتو ((م))	
(مضارع)	

يَمْشُونَ

راه می روند - قدم می زنند (فعل مضارع)

يَمْنَعُكَ

يَمْنَعُ * ك: مانع می شود * تورا

((م)) (فعل مضارع)

يَمِينٌ

طرف راست

يَنَامُ

می خوابد

أَنْ يَنَامَ: که بخوابد (فعل مضارع)

يَنْبَغِي

سزاوار و شایسته است (فعل مضارع)

يَنْتَظِرُ

انتظار می کشد (فعل مضارع)

يَنْحَنِي

خم می شود

أَنْ يَنْحَنِي: که خم شود (فعل مضارع)

يَنْظُرُ

نگاه می کند - نظر می کند

(فعل مضارع)

أَنْ يَنْظُرَ: نظر کند

يُوسِسُونَ

وسوسه می کنند - شك و تردید می آوردند

(فعل مضارع)

رود

یوم
